

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/106/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620202493
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5620202493.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobkyne Ing. C. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom ul. X. C. XXXX/XXX, B. C., zastúpenej Brázdil & Brázdilová advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Trhová 992/1, Zvolen, IČO: 50 492 934, proti žalovanej Hotel EURÓPA LM s. r. o., so sídlom Štúrova 808/15, Liptovský Mikuláš, IČO: 44 224 591, zastúpenej JUDr. Jiřím Martausom, advokátom so sídlom Ul. X. C. XXX/XX, B. C., o vypratanie nehnuteľnosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 11C/27/2020-115 zo dňa 13. 07. 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni proti žalovanej **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie podľa ust. § 2 ods. 3, § 126, § 676 ods. 2, § 677 ods. 1, 2 OZ uložil žalovanej povinnosť vypratať KN-C parcelu č. 513/3 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 508 m² zapísanú na LV č. XXXX pre k.ú. B. C. (I.) a žalobkyni priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.). Mal za to, že spor medzi žalobkyňou a žalovanou sa odvíja od existencie nájomnej zmluvy z 12. 11. 2014 dojednanej na neurčitú dobu, avšak podľa zmluvných dojednaní pre prenajímateľa, t. j. žalobkyňu nevyvovedateľnú na rozdiel od žalovanej ako nájomcu, ktorej podľa čl. II. bod 3 zmluvy priznáva právo na výpoveď v 6-mesačnej výpovednej dobe. Podľa § 2 ods. 3 OZ účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylnou od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Podľa § 677 ods. 1 Občianskeho zákonníka nájomnú zmluvu dojednanú na neurčitú dobu môže zrušiť, ak nedôjde k dohode zmluvných strán, tak prenajímateľ, ako aj nájomca. Od tejto možnosti danej zákonom sa nemožno odchyliť, t. j. zmluvné strany si nemôžu platne dojednať vylúčenie výpovede nájomnej zmluvy zo strany prenajímateľa, tak ako to vyplýva z čl. II. bod 2 nájomnej zmluvy, podľa ktorého nájomný pomer možno ukončiť zo strany prenajímateľa len odstúpením od zmluvy pre nezaplatenie riadne a včas viac ako jedného nájomného alebo porušením zmluvy podstatným spôsobom. Iným výkladom by bolo neprimeraným spôsobom zasiahnuté do vlastníckeho práva prenajímateľa a bol by popretý podstatný znak nájomnej zmluvy v podobe dočasnosti, naviac, za situácie, ktorá je celkom zjavne nevýhodná pre jednu z rovnocenných zmluvných strán, a to aj vtedy, keď táto zmluvná strana uzatvára nájomnú zmluvu v čase, keď vlastníctvo k predmetu nájmu už previedla na tretie osoby. Pritom nevyváženosť nájomnej zmluvy v prospech prenajímateľa nevedeli vysvetliť ani svedkovia P. O. a C. T., ktorí ju uzatvárali a ani svedok C. T., ktorý jej uzavretie zabezpečil. Svedok T. si dokonca ani nepamätal výšku nájomného, čiže z pamäte vytesnil to, že pozemok v centre okresného mesta prenajal bez možnosti výpovede nájomnej zmluvy za nájomné vo výške 1,- eur mesačne, čo predstavuje priemernú cenu za hodinu státia osobného motorového

vozidla v meste. Podľa vyjadrenia zabudol aj na samotnú existenciu takejto nájomnej zmluvy, keď predmetnú nehnuteľnosť predával žalobkyni, navyše prostredníctvom realitnej kancelárie. Odôvodnenie, že o pozemok sa bolo potrebné starať, na čo nemal priestor a bolo potrebné vyplniť jamy v starom asfalte, je nepresvedčivým zdôvodnením toho, prečo sa jeho obchodná spoločnosť prakticky natrvalo vzdala v prospech žalovanej oprávnení vyplývajúcich z jej vlastníckeho práva podľa ust. § 123 OZ.

Nakoľko ustanovenie nájomnej zmluvy, na základe ktorého prenajímateľ je vylúčený zo zákonnej možnosti vypovedať zmluvu, je v priamom rozpore so zákonom, žalobkyni nič nebránilo v súlade s ust. § 677 OZ doručiť žalovanej písomnú výpoveď z nájomnej zmluvy. Neplatnosť tohto ustanovenia nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy, preto výpoveď zmluvy nesmerovala proti neplatnej zmluve. Žalovaná si prevzala písomnú výpoveď 28. 01. 2020 a 6-mesačná výpovedná lehota uplynula 31. 07. 2020. Od 01. 08. 2020 tak žalovaná užíva predmetnú nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Ust. § 126 OZ poskytuje vlastníčkovi ochranu proti neoprávnenému zásahu do obsahu vlastníckeho práva, t. j. práva vlastníka vec držať, užívať a požívať jej plody a úžitky vrátane oprávnenia nakladať s ňou. Žaloba o vydanie veci, ako aj žaloba o vypratanie nehnuteľnosti sú žalobami na ochranu vlastníckeho práva, a preto žalobkyni nič nebránilo v tom, aby sa žalobou o vypratanie nehnuteľnosti domáhala svojich práv po tom, ako došlo k zrušeniu nájomnej zmluvy uplynutím výpovednej lehoty. Žalobu o vypratanie nehnuteľnosti pritom predpokladá aj Občiansky zákonník v ust. § 676 ods. 2. Výrok znejúci na vypratanie nehnuteľnosti v sebe nezahŕňa len odstránenie hnutelých vecí z nehnuteľnosti, ale aj faktické odovzdanie nehnuteľnosti tak, aby vlastník nebol žiadnym spôsobom obmedzovaný vo výkone svojich vlastníckych práv. Žalovaná tým, že po zrušení nájomnej zmluvy naďalej prevádzkuje na nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobkyne parkovisko, zasahuje do jej práv tým, že neoprávnené vec zadržáva. Bez vypratania nehnuteľnosti zo strany žalovanej, v dôsledku ktorého ako prevádzkovateľ parkoviska zabezpečí, aby sa na nehnuteľnosti nenachádzali žiadne hnutelné veci, to znamená aj osobné motorové vozidlá tretích osôb, žalobkyňa nemôže nerušene užívať svoje vlastníctvo. Pokiaľ išlo o tvrdenia žalovanej, že užíva stavbu nekrytého parkoviska a nie pozemok vo výlučnom vlastníctve žalobkyne, čím nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobkyne, ktorá nepreukázala vlastnícke právo k tejto stavbe, žalovaná svoje tvrdenie, že parkovisko je samostatnou nehnuteľnou vecou, žiadnym spôsobom nepreukázala, ani nenavrhol žiadny dôkaz. Navyše, na posúdenie, či je parkovisko samostatnou nehnuteľnou vecou podľa § 119 ods. 2 OZ, odlišnou od pozemku, na ktorom stojí alebo je súčasťou pozemku, ktorá patrí vlastníčkovi pozemku, je najskôr potrebné objasniť charakter stavebného prevedenia stavby parkoviska, čo v danom prípade predstavuje asfaltové pokrytie pozemku.

Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie žalobe vyhovel, lebo žalobkyni ako výlučnej vlastníčke predmetnej nehnuteľnosti prináleží aktívna vecná legitímácia v spore a jedinou osobou, proti ktorej sa žalobkyňa môže domáhať ochrany svojich vlastníckych práv, je žalovaná, ktorá bez právneho dôvodu užíva predmetnú nehnuteľnosť.

Pokiaľ žalovaná namietala, že sa jedná o vec už rozsúdenú, mal za nesporné, že medzi tými istými stranami sporu na súde prebehli dve konania o vypratanie tej istej nehnuteľnosti, avšak žalobkyňa sa vo všetkých troch konaniach domáhala svojich práv na základe iného opisu rozhodujúcich skutočností. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený. V konaní vedenom pod sp. zn. 10C/11/2017 sa žalobkyňa domáhala vypratania predmetnej nehnuteľnosti z dôvodu neexistencie právneho titulu, keď tvrdila, že o existencii nájomnej zmluvy pri uzatváraní kúpnej zmluvy nevedela a následne v konaní vedenom pod sp. zn. 21C/9/2019 sa domáhala opätovne vypratania predmetnej nehnuteľnosti s odôvodnením, že nájomná zmluva je absolútne neplatná, lebo obchodná spoločnosť Koval - Trade s.r.o. ako prenajímateľ dala do nájmu nehnuteľnosť v čase po uzatvorení zmluvy o bezplatnom prevode, ktorou previedla vlastnícke právo k nej na C. T. a manželku W. T. a na Ing. S. E.. V tomto spore sa domáha vypratania nehnuteľnosti z dôvodu uplynutia výpovednej lehoty poukazujúc na neplatnosť nájomnej zmluvy v časti dojednaní, ktoré vylučuje prenajímateľa z možnosti vypovedať nájomnú zmluvu uzatvorenú na dobu neurčitú.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyni ako plne úspešnej v spore priznal proti žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom v spore nezhliadol dôvody osobitného zreteľa pre použitie ust. § 257 CSP.

2. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a/, d/, f/, h/ CSP a žiadala ho zrušiť a konanie zastaviť z dôvodu prekážky veci rozsúdenej alebo zmeniť a žalobu zamietnuť. Poukázala na to, že počas celého konania tvrdila, že ide o prekážku veci už právoplatne rozsúdenej rozsudkom v konaní č.k. 10C/11/2017-134 z 22. 11. 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 12. 01. 2019. Súd prvej inštancie rozsudkom v spore

mimo odvolacieho konania a bez podania opravných prostriedkov revidoval závery v predchádzajúcom rozhodnutí, v ktorom vystupovali totožné strany, a rovnaké bolo aj ich procesné postavenie, totožný bol aj predmet sporu s rovnakým petitom, keďže v predchádzajúcom konaní sa žalobkyňa domáhala vypratania identického pozemku, a to na základe rovnakého skutkového a právneho nároku, t. j. že žalovaná bez existencie právneho titulu užíva nehnuteľnosť, ktorá je jej výlučným vlastníctvom. Rozdiel bol len v tom, že v predchádzajúcom konaní tvrdila, že si nebola vedomá žiadneho titulu, ktorý by žalovanú oprávňoval sporný pozemok užívať a v tomto spore tvrdí, že pôvodný právny titul (nájomná zmluva) zanikol výpoveďou žalobkyne. Z hľadiska prekážky *res iudicatae* však tento rozdiel nie je podstatný, pretože pôvodná žaloba o vypratanie bola zamietnutá bez ohľadu na prípadnú existenciu alebo neexistenciu právneho titulu žalovanej na užívanie predmetnej nehnuteľnosti, keďže v predchádzajúcom konaní bola žaloba o vypratanie zamietnutá z dôvodu, že žalobkyňou zvolený druh žaloby nie je v danom prípade adekvátnym prostriedkom ochrany vlastníckeho práva k pozemku, keďže nebol zvolený v zmysle dokázaného skutkového stavu, že žalovaná užíva sporný pozemok na prevádzku parkoviska pre verejnosť, neumiestnila na pozemku žiadne svoje hnutel'né veci a nachádza sa tam len drevená b'udka, ktorá nemá charakter hnutel'nej veci a nie je vlastníctvom žalovanej, pričom zvolený petit považoval súd za nevykonateľný. Na skutkovom a právnom stave sa v súčasnom spore nič nezmenilo. Ďalej poukázala na to, že užíva stavbu nekrytého parkoviska zriadenú na spornom pozemku a žalobkyňa svoje vlastnícke právo k tejto stavbe nepreukázala, pričom dôkazné bremeno je na nej. Parkovisko na spornom pozemku je podľa § 43a ods. 3 písm. a/ Stavebného zákona inžinierskou stavbou, pričom z ust. § 3d ods. 3 zákona o pozemných komunikáciách (cestný zákon) vyplýva, že miestne komunikácie sú vo vlastníctve obcí, z čoho vyplýva, že môžu byť vo vlastníctve inej osoby ako pozemok, na ktorom sa nachádzajú, a teda môžu byť samostatne spôsobilým, predmetom občianskoprávných vzťahov a z toho dôvodu je potrebné považovať ich za stavby nielen v zmysle správnych predpisov, ale aj v zmysle občianskoprávnom. Netvrdila však, že stavba parkoviska je vo vlastníctve mesta, len poukázala na to, že inžinierska stavba a pozemok pod ňou môžu mať rôznych vlastníkov, a to, že žalobkyňa je vlastníčkou pozemku ešte nedokazuje, že je aj vlastníčkou stavby na ňom. Pokiaľ mal súd za to, že nepreukázala svoje tvrdenie, že parkovisko je samostatnou nehnuteľnou vecou, tak s poukazom na ust. § 120 ods. 2 OZ stavba nie je súčasťou pozemku, takže to, že stavba je samostatnou vecou preukazuje uvedeným ustanovením. Skutočnosť, že na spornom pozemku je stavba parkoviska, bola dokázaná ohliadkou na mieste samom 07. 11. 2018 a je preukázaná aj výpisom z listu vlastníctva, podľa ktorého na predmetnom pozemku je postavená inžinierska stavba. Pokiaľ má súd pochybnosti o tom, či inžinierska stavba parkoviska je nehnuteľnosťou alebo hnutel'nou vecou, tak potom nie je jasné, či jej uložil povinnosť vypratať zo sporného pozemku aj stavbu parkoviska.

3. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, v celom rozsahu sa stotožniac s jeho odôvodnením. Právnym dôvodom podania predchádzajúcich žalôb na vypratanie pozemku nikdy nebola výpoveď z nájmu bez uvedenia dôvodu na základe § 677 OZ v zákonnej 3-mesačnej, najdlhšie dohodnutej 6-mesačnej výpovednej lehote. Keďže nájomná zmluva bola ukončená uplynutím výpovednej lehoty, bola žalovaná povinná nehnuteľnosť vypratať, čo neurobila. Predchádzajúce rozsudky netvorí prekážku *res iudicatae*, t. j. prekážku právoplatne rozhodnutej veci, keď v každom z týchto sporov, aj pokiaľ sa týkali vypratania nehnuteľnosti, sa týkali iného skutkového stavu a iného právneho dôvodu. Poukázala na to, že nie je pravdivé tvrdenie žalovanej, že výrok sa nedá vykonať, keďže Exekučný poriadok to umožňuje. Pokiaľ žalovaná poukazovala na ustanovenia Stavebného zákona, a to, že parkovisko má charakter inžinierskej stavby, táto klasifikácia je upravená len pre administratívne účely, ale nemá žiadny význam z hľadiska občianskoprávného. Ide o parkovisko, ktoré má charakter spevnenej asfaltovej plochy, čo predstavuje určité stvárnenie, či spracovanie povrchu pozemku a táto plocha nemôže byť súčasne pozemkom a súčasne stavbou v občianskoprávnom zmysle ako dve rozdielne veci, pretože ich nie je možné od pozemku oddeliť. Pokiaľ súd v predchádzajúcom konaní 10C/11/2017 naznačoval, že namiesto by bola žaloba na zdržanie sa neoprávnených zásahov do jej vlastníckeho práva, keďže rozsudok znejúci na vypratanie by nebol podľa Exekučného poriadku vykonateľný, poukázala na to, že takýto petit vykonateľný je podľa ust. § 181 a nasl. Exekučného poriadku.

4. Žalovaná sa k vyjadreniu žalobkyne nevyjadřila.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania.

6. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedla v rámci odvolacieho konania žalovaná, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správny skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže odvolateľka vo svojom odvolaní neuviedla také skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovanej krajský súd dopĺňa, že prekážka právoplatne rozhodnutej veci (*res iudicatae*) tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti, t. j. *ex offio* a len čo ju zistí, musí konanie zastaviť. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci sa pritom vymedzuje dvoma kritériami, a to totožnosťou osôb (sporových strán v prebiehajúcom a v pôvodnom konaní, ktorá je v tomto spore zrejماً) a totožnosťou predmetu konania, ktorý žalovaná strana namieta. Predmetom konania je žalobný nárok, ktorý je vymedzený žalobným návrhom (*petitom*) a relevantnými skutočnosťami, na ktorých žalobca svoj nárok zakladá, t. j. vyvodzuje ohrozenie alebo porušenie svojho subjektívneho práva. Z obsahu spisu vyplýva a medzi stranami nie je sporné, že v predchádzajúcom konaní 10C/11/2017 sa žalobkyňa domáhala svojho nároku z dôvodu neexistencie právneho titulu, na základe ktorého žalovaná užívala jej nehnuteľnosť a v prebiehajúcom konaní z dôvodu uplynutia výpovednej lehoty po tom, čo dala žalovanej výpoveď z nájomnej zmluvy, t. j. na základe iných skutkových okolností, z ktorého dôvodu nemôže ísť o prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 230 CSP, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, keď vo veci konal a rozhodol.

8. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovanej krajský súd dopĺňa, že za vindikačnú (*reivindikačnú*) žalobu sa považuje žaloba vlastníka na vydanie veci proti tomu, kto mu ju neprávom zadržáva, t. j. zadržáva bez právneho dôvodu a zbavuje ho tak možnosti výkonu vlastníckeho práva, t. j. užívania veci. Ak sa vlastník domáha vydania (*vindikácie*) v zmysle uchopenia sa držby nehnuteľnej veci (pozemku), musí znieť žalobný *petit* na jej vypratanie. Pokiaľ ust. § 126 OZ hovorí všeobecne o práve na vydanie veci bez rozdielu na to, či ide o hnutel'nú alebo nehnuteľnú vec, procesné právo výslovne hovorí o vydaní veci len vo vzťahu k hnutel'ným veciam (§ 186 Exekučného poriadku) a v prípade nehnuteľností hovorí o ich vyprataní (§ 181 ods. 1 Exekučného poriadku). Preto správne žaloba, ako aj rozhodnutie znelo na vypratanie nehnuteľnosti, pričom je aj vykonateľné, keďže podľa ust. § 181 ods. 4 písm. a/ Exekučného poriadku exekútor urobí opatrenie, aby sa z vypratávanej parcely odstránili nielen veci patriace povinnému, ale aj veci, ktoré síce patria niekomu inému, ale sú so súhlasom povinného na ňom umiestnené, tak ako v tomto spore motorové vozidlá tretích osôb, pokiaľ žalovaná tvrdí, že na nej žiadne vlastné veci nemá.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k ďalšej odvolacej námietke žalovanej krajský súd dopĺňa, že na posúdenie, či je parkovisko samostatnou nehnuteľnou vecou podľa § 119 ods. 2 OZ, odlišnou od pozemku, na ktorom stojí alebo je jeho súčasťou vlastnícky patriacou žalobkyňi ako vlastníčke pozemku, je potrebné preukázať charakter jeho stavebného prevedenia, na čo treba odborné znalosti (§ 206 CSP), čo však žalovaná napriek zásade kontradiktórnosti a koncentrácie konania (čl. 8, § 149, § 153, § 154, § 167, § 185 ods. 1 CSP) ani len netvrdila, nielo preukazovala, preto v tomto smere neuniesla bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno.

10. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými námietkami žalovanej, či už v prvoinštančnom alebo v odvolacom konaní krajský súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania, ktorý žalobkyňi proti žalovanej priznal vzhľadom na jej plný úspech vo veci podľa § 255 ods. 1 CSP v plnom rozsahu.

11. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobkyňi vzhľadom na jej plný úspech v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania taktiež v plnom rozsahu.

12. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).